

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwo: ó da.

Njeh ty spěwał
Swěrnje džěłał
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ól khmar a
Žiwnośe je:
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

• Sserbske njeđželske łopjeno. •

Budnichin

22. meje 1927

Baužen

Gziſtlo a uallad Ssmolerica zwědźiščeje a křihańje łop. družst. s wobm. raf. w Budnichinje.
Wnhabža kóžbu kóbotu a plaći bėrtleńje 78 łotach pjenjełtow.

Na Bože špicze.

Zap. štutki 1, 1—11.

Na wolijowu horu wjedze naš džěńniški zwjedžen. Tam je Jezus horje špic do njebjes. Stejimy tež my s druhimi we wěrje na nej? Na naše horn jich wjele džěńka a zwjatkki puczuje. A hdyž je rjany džěń, maju krašny wuhlad. Dha wyshe kó widža módre njebjo, hdžež kłónczko lubosnje zwědźi, a wokoło kó daloko a šchěroko semju, pšichenu s Božim darom sa nadžijepolne žně a s kčějatyimi šchtomami, a nasdala kwoju domišnu, hdžež jich lubi bydla, s kotrymiž kó sažo witacž budža. Tajki rjany wuhlad šliczi wěrjazym džěńniški džěń na wolijowej horje. Njebješa wyshe kó widža jako trón kwojeho pšchekrańjonego Šbóžnika a semju wokoło kó jako Božu rolu, hdžež maju dobre kymjo wěry, lubosče, modlitwy wuřnowacž, so by kó wšchitko k Božej čžěšči jeleniko a džěčzi, młodzi a stari, Bohu klužili, a nasdala kwoj njebjeski dom, hdžež jich Jezus a jich šbóžnje dokonjeni lubi witacž budža. Derje kóždemu, kiž s tajkim žohnowanjom džěńka kóbu kwojeczi.

„Jako wón to bėšche prajił, bu wón horje šbėnjeny, so woni to widžachu, a mróčzel wša jeho pšched jich woczomaj prjecž.“ Šchtwórtk bė, hdžež kó to mējesche, runje kaž tež šchtwórtk bėšche, hdžež je kó s někotrymi kwojich wuczomnikow w šahrodže Gethsemane modlił. Ale kaž zyle drubi tutón šchtwórtk kaž tamny. Tamny čzmoła nóz, a Judasch pšchindže, so by jeho pšcheradzil, a na to čžerpjenje, hanjenje, kwmjercž na kšchizju. Tutón kwojny džěń, dokonjane wšcho čžerpjenje, jako dobnčer nad hrěchom, kwmjercžu a čžertom bė s rowa štanyl a nětko kó sažo do kwojeho njebjeskeho wobndlenja

wróczi. Mjes kwojimi wuczomnikami a wěrjazymi stej, kotrymž bė kó husto po kwojim horjestacžu sjewił, so by jich we wěrje pořnył, wšebje we wěrje do njeho jako do Božeho Šsyna a Šbóžnika čžłowjeekow. A jako bė jim pšchikał, jeho kralestwo dale twaricž a wo nim předowacž a wěrjazymch wuřchěčicž a pokutnym hrěchi wodacž, požohnowa jich hišchče juntrócž a bu horje šbėnjeny do njebjes. Pšched jich woczomaj bu horje šbėnjeny, pšchezo wyshe a wyshe hacž kłóncznye mróčzel jeho pšched nimi potaji. Kaž jeho wuczomnižny kwojtojo jeho horjestacža bėchu, so horjestanjeného widžachu, haj kwoje porsty do jeho błušnow položicž móžachu, tak dnrjbjachu tež kwojtojo jeho k njebjustpicža bycz, a to k tomu, so bychu wėrili, šchtož je jim pšchezo prajił, so je Boži kym a Šbóžnik wšchitkich čžłowjeekow, kiž je s njebjes na semju pšchischol. „Nichtón wšchak, kaž je hižo k Mikodemej rjeł, nještupi do njebjes, křiba tón, kotryž s njebjes je dele pšchischol, tón čžłowiki kym, kiž w njebjesach je.“ Jezusowe k njebjustpicže je tak kaž jeho horjestacže móžne wobkrućenje a šahglowanje jeho kłowa: „Ja kym s njebjes, ja kym Boži kym, wšch Šbóžnik a Knyes.“ A jeho wuczomnižny to wěrjachu a kó s wjekełoscžu s wolijoweje horn do mēsta wrócza, džěja do templa a čžěšča Boha. Dale nětk hladachu do njebjes, jako k trónej kwojeho pšchekrańjonego Šbóžnika, kiž je tam žiwy, hacžrunje njemóža jeho wjazny widžecž, kiž tam na nich špomina, kwoje kralestwo twari, tnyh kwojich šastupi a pola nich je se kwojim šchitom a žohnowanjom. Tam w njebjesach tež nětko Boha kwojeho lubeho Wótza mējachu, kotrehož bėchu pšches jeho kyma sa praweho Wótza pošnali, kiž jich lubuje a kotrehož lubosče kó štajnje trošchtowacž móža. Tak njeh

tež pola naš je a w tutej wěrje chzemy so dženša s nowa pošylnič a k njej sawěscze pschincz. To je wschak to jene, shtoz je nusne: we swojej hrěschnej nusy Jesuša mēcz sa swojeho Sbožnika, kiž je našch hrěschny doth saplaczil, a kotrehož dla chze Bóh pokutnemu hnadny bncz a we wschej drugej nusy a starosczi Boha snacz sa swojeho Wótza, kotremuž so dowēriny, dokelž we wschem s nami derje mēni. Tuž dha we wěrje wschitzy k njebjesam woczi, my njejšmy wjazn wošroczeni, nē, tam trónuje našch Sbožnik, kiž tež naš sastupi, sa naš prošn, s nami je, na naš hlada, kak so bēdzimy, shtoz sa njeho czerpimy a swoje kralestwo twari a schituje, so helste wrota njemōža jeho žrkej pschemōz; nē, tam bydli našch Wótz, kiž je tež nam psches swojeho šyna sašnglowanje swojeje luboscze dač, a na kotrehož luboscž a swēru nētko twaricz mōžemy we wschem, njech dawa abo wosmje. Tuž dha we wěrje nētk wschēdnje k njebjesam myšle a proštny, so bychmy našche sbožo tam wužiwali a žohnowanje mēli.

A tak pošylnjeni dyrbymy tež dženša wočo so hladacz, hdžež bydlimy, haj žnly semju wobhladacz jako Božu rolu, hdžež dyrbymy swēru džēlacž k cžesczi Božej a k sbožu tnych našchich a druhich cžlowjekow. To je Jesuž tym swojim hišcže juntrōcz pschi swojim k njebjestpicžu pschifasač s tymi šlowami: „a budžecze moji swēdkojo niz jenož w Jerusaleme, ale tež w žnlym židowskim a samariskim kraju a hacž do kōnza semje.“ Kaž šu swēdkojo jeho skutkowanja a žiwjenja byli, tak dyrbja nētko tež wo nim dale swēdczicz. Prjedy pak dyrbja hišcže k tutomu džēlu se šwjatym duchow napjelnjeni bncz a na njeho w Jerusaleme cžakacz. „Wn budžecze mōž šwjateho ducha doštacž, kotryž na waš pschindže“, šlubi jim. A tak je so wscho mēlo. Jenož 10 dnjow trjebachu cžakacz. Na šwjatkwonnym šwjedzenju šta so wulecže šwjateho ducha. A potom šu w mozy tutoho ducha sa swojeho Knjesa džēlali. Šnydom šwjatki je Pētr tak mōznje bjese wscheje bojošcže přēdowač a na 3000 buchū kschczeni. A Jesuž je tym swojim dale k pomozn byl a wschēdnje pschidač k swojej gmjenje, kiž do njeho jako do swojeho Sbožnika wērjachu a swoje dowērjenje k Wótzej mējachu. A kaž woni, tak tež my. Haj dženša tež nam na wolijowej horje šaklinczi: „Wn dyrbicze moji swēdkojo bncz.“ A shtoz je jeho prawy wuczomnik, so je tak sbožowny w jeho hnadže a šlužbje, tōn tež budže jeho swēdk. Šinak njemōže bncz. Haj, tōn budže jeho swēdk, najprjedy tež w Jerusaleme, to je we swojim domje, se swojimi šlowami, se swojej mērnoscžu, lubošnocžu, scžerpnošcžu, dowēru, modlitwu, kaž sa blidom tak tež se swojimi, s wobrašami, s nowinami, s knihemi we swojim bydlenju, so wschitzy, kiž tam šobu bydla, džēczi a šlužobni, wulke žohnowanje s toho maju, a drusy, kiž to widža, našhonja, kajke je domjaze žiwjenje šwērneho kschesczijana; to je tež we Božim domje je šnščenjom Božeho šlowa a s šhodzenjom po nim, s prawym šwjeczenjom njedžele; to je tež w gmejnje a wošadže, so škemu bjese wscheje bojošcže napšhecziwo štupi, na džēczi a mlōdnyh kēžbuje, bližšchemu s radu a pomozu bliško štupi. Tajki pak budže jeho swēdk tež dale w žnlym židowskim a samariskim kraju, to je we swojim ludu a kraju, so je Jesuž žyleho luda cžescž a pnyha, so je wscho po prawdže, bojošcž toho Knjesa a luboscž bratram pschibnwatej, a šutki luboscže w šnutskwonnym mišionštwe maja w nim lubeho pscheczela. Haj hacž do kōnza semje chze swojeho Knjesa šhwalbu pschipowjedacz dacž, so by Jesuž sbožo a Sbožnik wschitkich ludow byl. Mišionštwo mjes pōhanami se swojimi darami a modlitwami podpjera. A hdnyž je rjany napohlad šahroda, w kotrejž wjele rōžow kčžēje, kak wjele rjenšcho hišcže je, hdnyž budže wutroba, dom, wošada, lud, haj žnly

šwēt tajka Boža šahroda, w kotrejž kčžēja te rjane rōže luboscže, wješelošcže, mēra, scžerpnošcže, lubošnocže, dobrocziwošcže, cžichoscže, wērny, pōžcziwošcže. Budžmy jeno wschitzy Jesušowi swēdkojo a džēn a bōle budže s Knjesom. Kiž pak chze naš sa tajkich swēdkow wuhotowacz, šteji šašo psched durjemi. Bōrny šwjeczišmy šwjatkwonnym šwjedžen, hdžež chze šwjatny duch k nam pschincz. Prošchmy jeho wo to, pschihotujmy jemu swoju wutrobu.

A potom? Ach, našdala njebjeski dom, hdžež Jesuž swojich swēdkow powita a hdžež sbožni so mjes šobu witaju. Tak džeshtaj tamnaj dwaj mužšakaj w bēlej drascže: „Wn Galilejšzy mužojo, shtoz wn štejo do njebjes hladacz? Tōn Jesuž, kiž je wot waš horjewšatny do njebjes, budže tak pschincz, kaž jeho widželi šcže k njebjesam horjēšpicž.“ S tym bu jim prajene, so smēja swojeho Jesuša šašo. Pschetož k tomu tola jenož šašo pschindže, so by tnych swojich, kiž šu jemu jow tu cžescž dali, k šebi wšak do swojeje sbožnocže. „Hdžež ja šym, tam dyrbi mōj šlužobnik tež bncz“, je wschak šlubič a so modlič: „Wōtcže, ja chzu, hdžež ja šym, so bychu tež cži šami pola mje byli, kotrychž mi dač šn, so bychu moju krašnocž widželi kotruž mi dač šn.“ Kaž nawoženja po cžazu pschindže, so by šebi njewjēstu domwjedč, tak chze njebjeski nawoženja šašo pschincz, so by šebi swoju njewjēstu, wērjazu gmejnu, domwjedč do swojeho njebjeskeho domu. Ach, so bychmy wschitzy pōdla byli! Kajka sbožnocž budže, hdnyž so to dopjelni. Kak sbožowni bēchu wuczomnišy, jako so Jesuž psched nimi pschekrašni, so Pētr k njemu džesche: „Knježe, tudny je nam dobre bncz“, a nētko hakle pschi nim bncz we jeho njebjeskej krašnoczi? Hdny to budže? „Nam nješkušcha wēdžecž cžaz abo hodžinu, kotruž tōn Wōtcžez do swojeje mozy šam položil je.“ Nam dyrbi došcž bncz, wjedžecž, so šo to wschitko štanje, a so šo to wschitko hižo sa wērjaznyh šapocžnje, hdnyž šu wumrjeli. „Haj, wērje našchej pošasane je kōnow mēšto našdala, tam budže pschēbnwanje rjane, tam widža šwjeczi Jesuša.“ A pschi nim šo šašo wschitzy lubi witaju, kiž šu jeho jow cžescžili. „Kak budže mi! kak budže mi! Hdnyž šašo wschitzy rjeni, kiž tudny šmy w towaštwi, šmy w njebju šhromadženi.“

Cžehni wot semje naš, Jesu, rjenje,
Ach, cžehni naš štajnje sa tobu,
Hdžež njeb'dže žane pschemēnjenje,
Hdžež lubuja šo mjes šobu.
Cži wschitzy, kiž šu k tebi došchli,
Džak špēwaju cži s radošcžu,
So šu se wscheje nusy wuschli
A šraduja šo psched tobu.

Šamječ.

Es. w M.

A njebju wutroba!

Sbēhni šo horje, wutroba,
Wšche wschitkej šachodnocže,
Hdžež twōj Sbožnik pschēbnwa,
Kiž cže wumoh s hubjenošcže,
A tam s Wōtcžom hromadže
Knježi do wschej wēcžnocže!

Šlaj, tu kōžda roštlina
Šlōjczku šbēha horje k Bohu,
Štacžki wschēdnje špēwaja
Pacžer džaknu krašnu nowu.
Cžlowjek pak, kiž wjazn je,
Tu na šemškim wižacz chze!

Khrystuſ, kiž bu do njebj
 S bójskej mozu poſbėhnjenn,
 Mjes nami tu pſchebnwa,
 Wjednit našch je pſchekraſnjenn!
 Haj, w jeho ruzn je
 Zyle našche žiwjenje!

Horje k Božej kraſnoſczi
 Poſbėhncze ſo, myſle moje.
 Tón, kiž ſedzi na tróni,
 Redžbuje na džeczo ſwoje!
 W modlitwje ja ſapſchimnu
 Eſwojoh' Anjeſa ſa ruku!

Wuliń, kralo njebjeski,
 Na mnje ſwoje žohnowanje,
 Dothož ſym tu na ſemi,
 Kóžde lube nowe ranje!
 Jeſu, budž mój paſtýr tu,
 Wrócž mje, hdnž ſo ſabkudžu.

Budž ty moja khowanka,
 Hdnž dže na mnje ſtrach tu hroſny,
 Moja ſylna ſepjera,
 Hdnž ſym tu po puczu ſpróžny.
 S hnady, Jeſu najlubſhi,
 Napoſledk mje k ſebi wſmi!

S. B.

Jutrowny doſwuf.

(Pokracžowanje.)

Pod tutym napiſmom bėchmy njedzeli Quasimodogeniti wſchelate powėſcze ſ Roma a ſ romſkich katakombow ſdžėlili, woſebej wo zyrkwi Pėtra a Pawoła, abo kaž wona nėtkle rėka wo zyrkwi ſwj. Sebastiana. Tute ryncžki ſu wſchelatič jara ſajimowale. Tohodla podawamy tu dalſheho wo tym, kaž bėchmy to teſ pſchpowėdžili.

Katakombny mėſta Roma ſu takrjez podſemńſke mėſto, a to hiſhcze wulke a rumne. We wſchėch ſwojich kóncžinach njeje hiſhcze pſchepytane a ſnate. Do ſemje ſu tam najpriedy džėry ryli. Jaſo bė džėra hluboča doſcž, rnjachu do boča khód a jaſo bė khód dolhi doſcž, wurychu pſchi boču komorku, to je wjetſchi abo mjeńſchi rum, do kotrehož ſ khoda ſ durjemi ſaſtupiſch. A tuta komorka bu ſpanſka komorka ſa tyč, kotſiž bėchu w ſwójbje ſa tutu ſemju na pſchezo wuſnyli; tuta komorka bu ſwójbne pohrjebniſhczo. Tak je to jena ſwójba ſapocžala a druhe a jaſo druhe ſu pſchiſchke a khód dale rylė a nowe komorki pſchihotowale. A tak ſu naſtate nowe ſthodny wot horjekach do ſemje a nowe khódbny pod ſemju, khódbny, kotrež pornjo ſebi džėchu, a khódbny, kotrež druhe kſchizowachu. Hdnž tole rjchowane widžiſch, mėniſch, ſo widžiſch haſny mėſta, a te wſchelate komorki ſu kaž domny a khėže mėſta. Tak móžeſch katakombny mjenowacž podſemńſke mėſto.

A tuta je teſ w druhim hiſhcze podobne na mėſto, a jaſo pak ſo wono runje w tutym džėli wot mėſtow nad ſemju: Woni njeſku, do ſemej dozpiwſchi, tute khódbny jenož w jenej runinje dale rylė, kaž to nad ſemju ſo mėſto je ſwojimi haſami w jenej runinje wupſchestrėwa, nė, woni ſu, kaž do wſchėch bočow, teſ dale do hlubokoſcze rylė a ſu, dozpiwſchi trėbnu hlubokoſcž pod prėnimi khódbami, takrjez nėtko ſpodny prėnjeho mėſta druhe wurywali, zyle podobne prėnjemu. Šchtož w zyle modernych wulkih mėſtach nėtkle namaſaſch, mjenujžny, ſo ſpodny mėſta haſny twarja a želeſnizy jėſdža, ſo

ſu to teſ takrjez mėſta w dwėmaj poſthodomaj, to bė tehdy hižo w katakombach. A hiſhcze hinaſ. Teſ w dwėmaj poſthodomaj njedoſahachu rumnoſcze, tuž rnjachu hiſhcze hlubje a pſchihotowachu tak w təcžim poſthodže pod ſemju komorki a rowny. Haj, ſ mėſtnami teſ hiſhcze w ſchtwórtym a ſamo druhdy teſ hiſhcze w pjatym.

S toho ſpóſnajesch, ſo ſu katakombny hižo tutoho dla nėſchto woſebite a nėſchto wobdžiwanja hódne. Ale niž jenož tohodla. Teſ to wuhotowanje komorkow a rowow nuſuje naſ, ſo džiwacž.

Wėſo njeſku pſchi jenotliwych khódbach jenož komorki wurywali, ale teſ jenotliwe rowny ſa jenotliwych abo ſa ſwójby ſ mjenje ſtawami. Tute ſu tak pſchiprawjene, ſo ſu do ſcžėny khódbny row podobny kaſhczej wurubali, a to ſ wjetſcha dwaj, bóle deleka jedyn, a wyſche tutoho tón druhi. Na jich wulkoczi hiſhcze džėnža ſpóſnajesch, hacž je w nim wotpocžowale cžėlo dorocženeho abo džėcža.

Khód njeje ſchėroki; móžeſch runje tak w nim hič a ſo ſ druhim ſetkač. Powėtr pſchihadža do nich ſ tymi wſchelafimi džėrami, kotrež wot horjekach do hlubinny wjedu.

Nėſchto woſebite je, kaſ ſu jenotliwe komorki pſchihotowane a wuhotowane. Wone maju wſchelatu wulkocž. Na pſch. je tak, ſo maſch w ſcžėnje napscheczo durjam dwaj rowaj, jedyn wyſche drugeho, a ſo maſch w ſcžėnje k prawizny a w ſcžėnje k lėwizny runje tak dwaj rowaj. Tu je potajkim kſchecžijanſka ſwójba ſwojich ſemrėtnych khowala, tu je wopmonjeńſke hoſcžiny wuhotowala. Tohodla je teſ, kėlkož to ſa móžeſche, nałožowala, tutón rum wuhotowacž a wudebicž. A tak, to hiſhcze džėnža we wjele komorkach widžiſch.

Jenotliwy row, do kotrehož bėchu lubeho ſemrėteho pſchowali, bu ſ taſlu ſacžinjenn. Šbnytny rum na ſcžėnach, woſebje pak wječch, bu wudebjenn ſe wſchelafim rjchowanjom a molowanjom, ſ piſmom a ſ wobraſami. A runje tole je wulžny ſajimaze a wulžny wažne. Runje w tutym namaſamny powucženja a powėcze wo waſchnju a žiwjenju, wo wėrje a ſmyſljenju tehdomniſchich kſchecžijanow. Woſebje pak ſo tu ſeſnajemny ſ waſchnjom prėnich kſchecžijanow, ſwojich ſemrėtnych ſebi khowacž a cžėcžicž a ſo pſchi jich rowach wjekelečž ſwojeje wėry, kotraž bė jim tu wobſbožazu wėſtoſcž dača: Woni, kiž wumrėchu, njeſku morwi, ſu žiwi, a te cžėka, kotrež tu w poſlednjej ſemńſkej komorzy wotpocžuja, njeſku ſhubjene ſa pſchezo, nė, teſ tute junu ſtanu do noweho žiwjenja. A ſo je tuta jutrowna wėra a wėſtoſcž we wutrobach tehdomniſchich kſchecžijanow bydlika, to ſu woni wobſwėdcžili runje w tutych podſemńſkich komorkach ſwojich ſemrėtnych we wobraſach a w piſmje, a to na jara wſchelafore waſchnje. Wſcho njenej nam hiſhcze ſa zyle wėſte roſjaſnjene a wobtrucžene, tola pak hižo jara wjele.

Tute tak wuhotowane komorki nam džėnža hiſhcze wobſwėdcža, ſo ſu tehdomniſchi rjchowarjo a molerjo hižo wumėlžny byli a ſo na ſwoje džėlo jara derje wuſtejeli. To ſo ſ toho wujakni, ſo bė Rom tola tehdy niž jenož wulke mėſto, ale teſ rjane, woſebje po wulkim wot Nerona ſawinowanym wohnju, kotrny na kſchecžijanow telko ſrudobny a žałoſcze pſchinježe. Samoh tola khėžor Nero winu wot ſo na kſchecžijanow walicž. Romjenjo, tehdy hižo niž wjazny tak wojekſki lud, ale bóle mjekki, nałožowachu wjele pienjes na to, ſebi rjane, wudebjene domny twaricž. W tajkich dyrbjachu wėſo teſ rjchowarjo a molerjo ſwoju wuſtojnoſcž ſpntacž a pokaſacž. A tutu ſu cži, kiž bėchu mjes nimi kſchecžijenjo, potom teſ na to nałožowali, pėknje debicž komorki ſemrėtnych.

A tu naſ jaſo woſebje ſajimuje, kaſ ſu ſo nėtko tucži wumėlžny prėnjeho kſchecžijanſtwa, kotſiž tola ſe židowſkeho

abo pohaniteho luda pothadžachu, a kotič mējachu wokoło ho lute pohanstwo, prózowali to, ščtož jich kšesćiziansta wera wučesche, we wobrašach potašowacž, a to na tutnych podseim-
skich městnach wožebje to, ščtož wo horjestawanju, wo wěcz-
nym žiwjenju, wo njebeščach, wo poslednim budženju atd.
wěryachu a wědžachu. To bě tola ja žny hwět, tež ja židowski
lud, nowa wera a tuž tež nowa rěč, kotruž dyrbjachu hačle
tež wufnycž.

— S tutoho wobščerneho bohatstwa, kotrež runje ja tute
praščenja w katakombach namačamy, čzemy tu (najmjeń-
šcha něketro małe potaški podacž. (Potracžowanje.)

Zyrkej a stat.

Generalna synoda ewangelskeje zyrkwy Staropruskeje
saběraše ho se wšchelakimi wažnymi sakonjemi, tak se sa-
konjom wo wuwučowanju a wufublanju fararjow. Tu je sa-
jimaze, so je generalna synoda postajila, so ma theologa abo
bohošlowy wot nětko pšichluchnosć, dwaj semesteraj dlje
studowacž hač dotaj, město 6 semestrow abo tijoč lět nětko 8
semestrow abo 4 lěta; so by theologa i wědomosću postupował
a wšcho wobknežil, ščtož ja žwoje džělo a sastojnstwo trje-
ba, je tuto podlěščenje studija nusne, njed je tež pjenježna
nusa studowacych pšezgo hiščezje wulka. Sa mjeno „evan-
gelski biskop“ ho generalna synoda rosčudžicž njemōžesche,
pšchi wothłōžowanju wo tutym dnpu bě 103 hłōžow ja
to, 109 hłōžow pšecžiwio; tjo njechłōžowachu žobu. To je po
prawom škoda; prjedy abo posdžičo budze tež Pruska tuto
starokšesćizianiske pomjenowanje, kotrež žu tež reformatorjo
dale trjebali, tola pšichjecž. Wožebitu a nowu wěz pšichnješe
sakon wo džěle theologinow, t. r. žonskich, kotrež žu na boho-
šlowstwo studowale. Žana krajna zyrkej njeje hač dotaj
tutu naležnosć sakonizy rjadowala. Generalna synoda po-
kaša jim se „sakonjom wo wikarjach“ pucž do duchowneho sa-
stojnstwa; polne je njedostachu, tola wobščerne a wažne
džěla i njeho; prawo na sakramentach njedostachu, a tak njebu
i tutym sakonjom žadny nowy sakon hamt sakonjeny. Tež
wone dyrbja 4 lěta studowacž. Sa rosčuwčowanje w nabož-
nych hodžinach ho dorasnje žada, so ma ho tuto složowacž po
sakladach nascheje wěry a zyrkwy.

Sarlemiski biskop romsko-katolskeje zyrkwy je porucžil,
so ma ho we wšchch zyrkwjach a kapalach Haarlemškeho wo-
krješa kōždu njedzela a kōždu žwjaty džej trōžy „Ave Maria“
spěwacž, so bychu wot Boha žebi wuprošyli wobarnowanje
pšched měščanymi mandželstwami, kotrež mělo ho pšes po-
šrednistwo žwj. Marije stacž. Potajkim žu tola te powěsće
a woblicženja prawe, kotrež potašuju, so ma romsko-katolska
zyrkej i měščanymi mandželstwami wjele wotpada — a so
ewangelska zyrkej i nimi stawy pšichidobnwa.

Wšchelle i bliska a i daloka.

— **Rogate.** Dženža abo tež na Bože špicze hromadzi-
my po Božich službach ja mišionstwo mjes pohanami. Tak
je to hižo dolhe lěta. Lětža pak ma nasche sakse mišionstwo
telko džěla a nadawkow a wudawkow, so jich hiščezje wjazy
pomoznikow a pomozny trjeba hač druge lěta. S mišionstich
polow kinczi wōtije stara mišionsta próstwa: Wōj i nam a
pomhaj nam! To je nam tež čzyla saūdžena njedzela do-
prajicž, kotraž mějesche ja tekst wulku mišionstu pšichasnu
nascheho Knjesa: Mat. 28, 18—20. Tutej ho nježmemy a
njemōžemy — a ja žebi myžlu — nochzemy tež wuwincž!

— **Sjěd sastupjerjow ew.-luth. škuliskeho towarstwa we**
Wjasonzy. Njedzela Jubilate, 8. meje 1927, wotmē ew.-luth.
škuliske towarstwo sjěd žwojich sastupjerjow we Wjasonzy.
Na polach pšched Wjasonzy njebeše njedzela, ale šda ho, jako
by wšchēdny džělawy džej byl. Dopolnija w 9 hodž. mějesche
farač Klee i Drježdžan žwjedženiske předowanje, kotrež sakonji
na šchpruch: Ja čzju cze požohnowacž a ty dyrbiš požohno-
wanje bycž. Wopnt Božej služby beše dobry a předowanje
czinjesche hluboki sacziščez na kemšerjow. Wot 11 hač do
1 hodžin beše šhromadžišna ja žobustaw, na kotrež tež je-
dny žerbški wšchšchi wučer na wotpocžintu porēcža. Wo wo-
bjedze beše jawnna šhromadžišna. Pšchednoscht mějesche k.
wučer Schleich wo „Prawah staršich a wo šchuli“ a složo-
wasche žwoj pšchednoscht po Knjesowym žlowje: Dajcže džě-
czatkam te mni pšichicž. Pšchednoscher wušběhny wožebje
pšichluchnosć staršich pšchi wocžehnjenu džēczi, tak ma ho
jim saklad položicž ja nabožinu a modlitwu w domje, rēcžnik
ipomni na to, tak je jeho žameho jeho pobožna macž hižo
šah modlitwy wučila; hižo jako žlětny hōlczež je mohł do-
špolnje žwjaty „Wōtčzenašch“. Pšchednoscher potaša na wšche-
lakich pšichladach, telko macžerna modlitwa ja džēczo ja-
mōže, a wōn mēnjesche, so drje je šchacherjej na kšchizu ma-
czerna modlitwa w poslednej hodžinje k wobrocženju dopom-
hała. Prawo staršich pak je, so nad tym štražuju, so w šchuli
ho woprawdžita nabožina podawa. Wōn ma Žesufowe žlowo
ja najkhtnišche, hdyž wōn rjetnje: Wēda tomu, kiz pohōr-
šchuje jene i tych najmjeńšich. Šchulstu modlitwu wobhla-
duje pšchednoscher ja klucžik wot dusche džęcza k wutrobje
wučerja. Jako beše šchuliska modlitwa wot wšchnosćze sa-
kašana, wocžakowachu wihor se strony staršich, kotremuž by
žana wšchnosć napšecžiwio stacž njesamohla. Nēhdže wo-
kolo 5 hodžin škōnczi ho sjěd i modlitwu. Wjele rjaneho be-
šche na tutym dnju rēcžane a beše wšchitko na šnt žerbškeho
mišioniskeho předarja tydžej prjedy w šodžiju wothłōžowanē.
Njed tež tudy placzi tamne žlowo: Hdyž ty ho junu naka-
šach, dha požyli žwojich bratrow. Jako ho my pšichitomni
Sserbjo rosčohnowachmy, sacžuchmy šnutstownje jene
Jubilate!

— **W Barjinje** je tuthwilu wulka wumělka wustaježza,
kotraž wšchēm pšecželam a njepšecželam zyrkwy potašuje,
lěpje hač dolhe rospizanje, so je ewangelska zyrkej tež tu
postupowala. Sajimawe žu na pšch. pšchedmjety pohrjebnišč-
czownych kapalow, kšchcženškich kapalow atd. Tohorunja je
tam nowocžagne moleštwo se wšchelakimi wudžětkami sa-
stupjene.

— **S Barlina** žmy pižali, so bechu tam šapocželi mo-
šheju twaricž, t. r. muhamedanski Boži dom. To bě tež tak,
njej pak tuthwilu wjazy tak. Šlowny džěl a jena wēža —
minaret mjenowana — je nimale dotwarjena, ta druga
wēža hiščezje njeje tak daloko. To wuthadža i toho, i czehož
tež druhdže podobne njedostatki pothadžaja: pjenješy nimaja.
Wot našymy 1925 hač do nalēcža 1926 pōšla Indiska jenož
12 000 hr. do Barlina; nětkole dozyla nicžo njesczele. A tak
žu i tutej mošheju težy wostali. Šahorjenje ja nadawf,
Barlin wo mošheju wobohacžicž, njemōže potajkim mjes mu-
hamedanski Indiskeje tak jara wulke bycž.

Wistowanje: S. B. Wutrobny džal ja požnyku. Red. —
R. w R. ja Graudi. — R. w B. ja Eswjatki. — R. w B.
ja Eswj. Trojizu.

Samolwity redaktor: farač Wyracž w Noščacžizach.